

ЧЕРЕПАШАЧИЙ САД

Колись давно навколо палацу короля ріс розлогий сад, у якому жило чимало великих і сильних черепах. Якось у той сад прилетів жайворонок. Він видався черепахам таким чарівним, що вони одна наперед одної стали його вихваляти.

На знак подяки збентежений жайворонок заспівав найлагіднішу і наймелодійнішу пісню зі свого репертуару. Черепахи були в захваті.

Почулися гарячі аплодисменти.

– Попросімо його залишитися з нами! – запропонувала одна з черепах.

Перед заходом сонця, коли жайворонок блискавкою спустився з небес, хитра черепаха промовила до нього:

– Мій любий жайворонку, ти, напевне, відчуваєш, що ми ставимося до тебе, як до сина. Тож, може, перестанеш літати туди-сюди й залишишся з нами? Адже однією з найважливіших справ у світі є ходьба. Гадаю, цього ти не заперечуватимеш?

– Якщо ти так кажеш, то, мабуть, це правда, – відповів жайворонок, – але я – птах і тому не можу жити без польоту. Усі крилаті створіння прагнуть ширяти в небі й здійматися вгору, до світла!

– Але ж літати так важко! Усі тварини, окрім вас, прагнуть лише одного – відпочивати й наповнювати шлунок. А ще згадай про яструбів та мисливців.

Жайворонок замислився, а згодом відповів:

– Гадаю, ти маєш рацію. Що мені треба зробити, аби назавжди залишитися з вами?

Задоволена черепаха запропонувала, щоб жайворонок щодня виривав собі з крил одну пір'їну.

– З кожним днем тобі все важче буде літати, аж врешті, майже непомітно для тебе, настане мить, коли зовсім не зможеш здійнятися в повітря. А до тої пори мешкатимеш разом із нами в саду, там є вдоволь свіжої води, фруктів і салати, які нам приносять люди. Ми цілковито щасливі, ні про що не мусимо турбуватися.

Відтоді жайворонок став щоранку виривати зі своїх крил по пір'їні. Врешті на його крилах не лишилося жодної. Він уже не міг літати. Натомість тепер утішався блаженним спокоєм і їв, скільки хотів! Жайворонок порпався в землі, дзьобав знайдений харч, наче курка, товстішав і бавився з черепахами. Йому вже не треба було щоранку здійматися до сонця, колами ширяти в небі й щебетати, як це робили всі інші порядні жайворонки. Він перестав співати нових пісень, бо, правду кажучи, його новим друзям подобалися й старі.

Та от одного дня в саду появилася голодна ласиця. Побачивши вгодованого жайворонка, що стрибавав поміж черепах, вона не повірила власним очам. Хижаčka приготувалася кинутися на нього. Налякані черепахи сховалися у свої панцирі.

– Рятуйте! – закричав жайворонок.

ЗМІСТ

Черепашачий сад.....	3
Сімдесят друга вівця.....	7
Короїд Іванко.....	11
Жаба.....	15
Маєток.....	19
Юшка.....	22
Банда.....	24
Ідеал.....	28
Любий Боже, до Тебе звертається Лаврентій.....	30
Дерево прощення.....	34
Допитлива бурулька.....	36
У разі несподіваного лиха.....	40
Усі ті роки.....	42
Перстень.....	44
Рани.....	48
Лев і скорпіон.....	51
Двері.....	54
Звідки взялися пустелі.....	58
Божевільний.....	60